

Ne želi tujega blagá.

Bogat kupec je na svojem potovanji v tuje dežele izročil prijatelju, ubogemu rokodelcu, mošnjo denarjev s pogojem, da mu jo shrani za toliko časa, dokler se nazaj poverne. — Kupec gré — pa nazaj več ne pride. Padel je po nesreči iz konja in si zlomil tilnik. Ko rokodelec zvé, da je bogati kupec mertev, vzame mošnjo z denarji in jo nese ženi ranjkega svojega prijatelja.

To dejanje poštenega rokodelca pa nekemu njegovih prijateljev ni dopadlo; zato ga očitno graja rekoč: „Oj ti neumni človek! zakaj nisi izročeni denarjev za sé ohranil; vsaj ne bi bil nihče zvedel tega, ker ti jih je bil ranjki brez lista in brez prič izročil.“

Toda pošteni rokodelec ga zaverne in pravi: „Prijatelj! kar je tujega, to ni moje. — In čeravno ne bi bil nihče tega zvedel; vedel in tirjal bi je bil Bog, ki vse vidi in pravi: „Ne želi tujega blagá!“

P. Gros.

Tabori v turških časih.

(Svobodno po „Slov. Narodu.“)

Zadnji konec turških vojsk nam še naši stari očetje pripovedujejo, še pojemo dandenes: „Stoji, stoji tam Beligrad“ in mnogo drugih pesmi, katere nam popisujejo dogodke iz vojsk s sovražnikom kerščanstva. Mnogo se je pisalo o junaštvu kristjanov pri obleganji Dunaja in Sigeta in Belegagrada, slavili so se voditelji kristjanov v onem času, pa premalo se je pisalo o tem, kako se je prosto ljudstvo branilo sovražniku svojemu. Dr. Franjo Rački je rekel pri nekej skupščini jugoslovanske akademije, da je Jugoslovanstvo stoletja stalo na braniku evropske kulture. Dà, na braniku kulture so stali naši očetje po Hrvatskem, Kranjskem, Štajerskem in Koroškem. Kranjska dežela pa posebno, ona je silno mnogo terpela od Turkov; kronist pravi, da je Turek Kranjsko deželo pet in šestdesetkrat obhodil in v malih letih je dežela pol osmi milijon v zlatu za brambo zoper Turke porabila. V denarničnih knjigah kranjske dežele iz 15. in 16. stoletja skoraj ni drugega najti, nego zapisnik denarjev, katere so turške vojske požerle. In dežela je morala na dva kraja plačevati; cesarju za vzdrževanje vojske zoper neverske sovražnike in skerbeti je morala za brambovske naredbe v lastnej deželi. Premnogokrat je Turek bil prej v deželi, predno je cesarska armada bila pripravljena; tedaj si je ljudstvo samo pomagati moralo in pomagalo si je s „černo vojsko.“ Napravljalo si je samo terdnjave med obzidjem okolo cerkev, delalo si tabore, skladalo na najvišjih gorah in hribih germade, da je moglo približevanje Turka naglo ko blisk na vse strani oznaniti.

Tabori so bili tedaj dobro zavarovani kraji in so se delali na kakem griči, sploh v kraji, kjer je bilo sovražniku težje, približati se. Ako je kaka cerkev imela dobro obzidje in stala na mestu, kjer je bilo mogoče, Turku se dolgo braniti, spremenili so naši predniki božjo hišo s pokopališčem in obzidjem v tabor in čakali tam sovražnika. Navadno so si pa morali tabor sami narediti in inamo še sedaj na Kranjskem ostanke kakih 20 do 30 taborov. Poveljniki takih terdnjav so bili po večjem duhovni. Kako je bil